

eninger paa Færøerne eller fra private Folk deroppe til Lagtinget.

Der er dog nu ved at blive gjort en Del. Der er givet en lille Smule Plads for Færøisk ved Lærerskolen i Thorshavn, en ganske lille Smule. Ved Realskolen i Thorshavn er man dog ikke kommen videre — det er i Aar, det er sket —, end at der er Færøisk optaget ikke blandt de almindelige Fag, som der skal undervises i, men Færøisk har faaet en Plads ved Siden af Svensk, d. v. s. der kan efter Omstændighederne vælges mellem Svensk og Færøisk. Jeg sætter ogsaa Pris paa at kunne Svensk, og jeg tror, at det er heldigt, at saa mange som muligt indenfor det danske Kongeriges Grænser kunne Svensk, men jeg finder det dog ret mærkværdigt, at man oppe paa Færøerne i vor nuværende højeste Skole ikke kan faa mere Ret for sit eget Modersmaal end den Ret, der i Ny og Næ er given for Svensk. Denne er ogsaa aldeles overflødig, thi naar Færingerne kunne Færøisk ordentligt, og de kunne Dansk ordentligt, have de derved Adgang til hele Nordens Litteratur. Saa kunne de læse Islandsk, norsk Landsmaal, Svensk, Dansk og Færøisk. Det er det umaadelig store Fortrin, Færingerne ville have af at kunne faa rigtig Undervisning baade i deres eget Maal og i Dansk, de behøve ingen Undervisning i Svensk.

Forinden jeg slutter, vil jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Kultusminister. Den Gang Loven om Almenskolerne var til Behandling her i Tinget, tillod jeg mig at gøre en Bemærkning med Hensyn til den færøiske Almenskole om, at der skulde indføres den Bestemmelse, at det var tilladt at anvende Færøisk i denne Skole. Den daværende Kultusminister gav et saa gunstigt Svar derpaa, at jeg ikke fandt det nødvendigt at fremkomme med et særligt Ændringsforslag. Han udtalte i sit Svar bl. a., at han forventede, at den færøiske Mellemskole ikke vilde stille sig blindt overfor det færøiske Sprog. Det mener jeg imidlertid, at den har gjort. Den har endda i den Grad stillet sig blindt, at Lærerne ved denne Skole, efter at Almenskoleloven er kommen til at gælde, mene, at de ikke have Lov til at benytte Færøisk som Undervisningsfag, selv om de ere Færinger. Jeg kan ikke tro, at dette er rigtigt, men jeg vil dog i den færøiske Befolknings Interesse, for at man en Gang kan faa begyndt paa en naturlig Udvikling af Skolevæsenet deroppe, tillade mig at spørge den højtærede Minister, om det virkelig er saa, at det

ikke er lovligt ved Thorshavns Realskole at undervise Børnene paa Færøisk.

Jeg skal ikke gøre stort flere Bemærkninger. Jeg haaber, at man af, hvad jeg har sagt, har faaet et lille Indtryk af Grunden til, at Skoleforholdene ere saa daarlige deroppe, som den ærede Ordfører har fremsat, at det ikke er den færøiske Befolknings Skyld, at det er saadan, og at den færøiske Befolkning har haft al god Grund til at stille sig nok saa modvillig overfor disse Skoler, som ikke have den mindste færøiske Bund under sig. Det Bud gælder dog for alle og enhver: Ær din Fader og din Moder, at det maa gaa dig vel, og du maa leve længe i Landet, som Herren din Gud har givet dig. Hvis vi ikke ære vore Fædre, Færingerne, gaa vi en skæv Gang, som hverken bliver til Fordel for os eller det danske Folks Liv i Almindelighed. Men hvis vi faa Lov til at udvikle os paa vor naturlige nationale Grund, kan jeg bestemt sige, at man ikke noget andet Sted i Riget vil faa mere tro Undersaatter end netop Færingerne. Hvis man derimod forkvakler Undervisningen — jeg kan godt sige det her; jeg ved, jeg bliver ikke misforstaaet her, som jeg er bleven det paa andre Steder —, hvis man gaar til paa unaturlig Maade at danisere Færingerne, vil det gaa galt. For man vil ikke derved kunne gøre os til Danskere; vi kunne ikke blive mere dansk-sindede i den Forstand, end vi ere. Man vil derved faa en Forkvakling ind, som gør, at vi hverken blive det ene eller det andet, og det er det værste, der kan hænde os. Thi naar vi miste vore nationale Interesser, bliver det Forretning, vi komme til at tænke paa og arbejde for. Naar man ikke har den nationale Grund under Fødderne, skal der ikke saa særlig skarpt et Blik til at se, hvor det saa bærer hen med Færøerne.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Da samtlige af mig stillede Ændringsforslag ere enstemmig tiltraadte af det ærede Finansudvalg, vil der ikke for mig være Anledning til Bemærkninger om noget af dem. Jeg kan indskrænke mig til at takke det ærede Udvalg. Kun skal jeg berøre Anmærkningen angaaende Nykøbing Katedralskoles Lokaler. Som det vil erindres, var der til 2den Behandling stillet Forslag om, at den paa Finanslovsforslaget opførte Bevilling til en Tilbygning til den nuværende Skolebygning helt udgik, et Forslag, som jeg da maatte fraraade. Ved